

ΕΠΙΚΑΣΙΓΝΑΚΙΟΣ = ἐπὶ Κασιγνάκιος = въ врѣмето на Касигнакия. Срав. Catal. of greek coins, Thrace стр. 202.

Единъ екземпляръ отъ бронзовата монета на Амадокосъ се намѣрилъ минжлата есенъ въ стария камъненъ ломъ до село Бѣлово заедно съ една бронзова сѣкира и нѣколко желѣзни сѣчива.

Както се вижда отъ това описание, лицето на бронзовитѣ монети отъ Амадокосъ и Тересъ, както и опакоето на сребърната монета отъ Метокосъ иматъ единъ общъ типъ: двуостра сѣкира, називаема πέλεκυς или ἀξίνη δίστρομος, латински bipennis. Двуострата сѣкира се употрѣбавала вече въ най-старитѣ врѣмена и като оржие и като сѣчиво за работа; като оржие я посѣтъ не гърци, а всѣкога варвари. Съ двуостра сѣкира въ ржка е изобразенъ на единъ релефъ тракийскитѣ царь Ликургосъ, извѣстенъ отъ митологията като върль противникъ на Баховия култъ, който, наказанъ отъ Бахуса съ лудосгъ, убива собствения си синъ, жена си и най-сетнѣ отсича ѝ краката си, като ги взема за лозе. Изобщо bipennis се срѣща като знакъ на Баховия култъ и нея носѣтъ личности отъ кража на Бахуса, на когото отечеството била Тракия; тая сѣкира служила за кланье на принасянитѣ Бахусу жертви; тя е още символъ на тракийската богиня Κότυς, Κοτυτώ, а фригийската Magna Mater или Κυβήλη, на която култътъ тѣсно билъ свързанъ съ култа на Бахуса. (Срав. Dagemberg et Saglio, Dictionnaire des antiquités grecques et romaines, Bacchus, Bipennis). Най-сетнѣ тая сѣкира била прочута въ древния вѣкъ като тракийско оржие — πέλεκυς θρακικός (ср. Tomaschek, Die alten Thraker I. 120).

И така двуострата сѣкира, изобразена на тие монети, прѣдставя тракийски типъ.

Типътъ на опакоето: лозина съ гроздове, стояща всрѣдъ вдлбнатъ квадратъ, е заета отъ монетния типъ на сребърнитѣ тетрадрахми на градъ Маронея, който принадлежалъ къмъ владѣнията на Амадока I и Амадока II, и за това се прѣдполага, че тѣзи монети сж ковани въ градъ Маронея (— градътъ сществува и днесъ подъ старото си име —), който е билъ единъ отъ главнитѣ центрове на Дионизовия култъ въ Тракия. Маронскитѣ лозя сж били прочути вече въ най-старо врѣме. Вечъ Одисей (Odysseia IX. 196.—210.) прѣввзнася божествената и непрѣодолима миризма на благото черно вино, което въ кози мѣхове му доставилъ Маронъ, Аполоновъ жрецъ, въ планината Измарусъ надъ Маронея, въ областта на кикопитѣ; и този Маронъ се счита за баснословецъ основателъ на града, названъ по негово име. Отъ това прѣданіе може да се заключи, че тракийското земледѣлие твърдѣ рано се било издигнжло на една доста висока степенъ.

Колкото се отнася до въпроса, дали монетитѣ съ надписъ Μητόκιο и Αρατόκιο принадлежатъ на единъ и сщъ царь, който употрѣбавалъ за името си двѣ разни форми или на два различни царя на име Μητόκος и Αρατόκος, това не е рѣшено положително. По-горѣ споменѣхме, че Ксенофонтъ нѣколко пжти изрично навежда одризкия царь Медока: Μήδοκον, τὸν Ὀδρουσῶν βασιλέα, който като свърѣменникъ на Севтесъ II.